

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 114/2016
18.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног К.Б., због кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 3. у вези кривичног дела изазивање опште опасности необезбеђењем мера заштите на раду из члана 280. став 3. у вези става 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног К.Б., адвоката Ј.К., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Параћину К 1343/10 од 01.07.2015. године и Вишег суда у Јагодини Кж1 296/15 од 11.12.2015. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП, дана 18.02.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног К.Б., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Параћину К 1343/10 од 01.07.2015. године и Вишег суда у Јагодини Кж1 296/15 од 11.12.2015. године у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Параћину Р 1343/10 од 01.07.2015. године, окривљени К.Б. и окривљени Д.С., оглашени су кривим због извршења по једног кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 3. у вези кривичног дела изазивање опште опасности необезбеђењем мера заштите на раду из члана 280. став 3. у вези става 2. Кривичног законика, па су им изречене условне осуде тако што им је утврђена казна затвора у трајању од по шест месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од једне године по правноснажности пресуде не учине ново кривично дело. На основу члана 262. став 1. и члана 271. ЗКП, окривљени К.Б. и окривљени Д.С. су обавезани

на плаћање трошкова кривичног поступка и то да плате оштећеном М.Ж. трошкове кривичног поступка чија ће висина бити одређена посебним решењем по правноснажности пресуде и суду на име паушала износ од по 5.000,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде. На основу члана 258. став 4. ЗКП, оштећени М.Ж. је за остваривање истакнутог имовинскоправног захтева у целини упућен на парницу.

Пресудом Вишег суда у Јагодини Кж1 296/15 од 11.12.2015. године, одбијене су као неосноване жалбе браниоца окривљеног К.Б., адвоката М.М. и окривљеног Д.С., а првостепена пресуда је потврђена.

Против ових пресуда захтев за заштиту законитости, благовремено је поднео бранилац окривљеног К.Б., адвокат Ј.К., због повреде закона из члана 439. тачка 1) и члана 438. став 2 тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање а да на основу члана 488. став 3. ЗКП, одреди да се извршење напред наведених пресуда одложи.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу кога није обавестио о седници већа, као ни браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке у смислу члана 488. став 3. ЗКП, па је одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је по оцени навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног К.Б. у захтеву за заштиту законитости истиче да су побијане правноснажне пресуде донете уз учињену повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) у вези члана 16. став 1. ЗКП, са образложењем да се исти заснивају на доказима на којима се пресуда не може заснивати и то на налазу и мишљењу комисије вештака Завода за заштиту здравља радника Крагујевац ДОО у реструктурирању број 275 од 17.06.2009. године и на допунама тог налаза од 23.09.2009. године и 03.04.2015. године. Према ставу браниоца, наведени налази и мишљење могу се прихватити само у делу где су се вештаци изјашњавали о техничком узроку пада предметне даске и повређивања оштећеног, али не и у делу који у суштини представља тумачење права, односно закона и прописа што је у домену суда а не вештака. Бранилац окривљеног К.Б. у захтеву указује да допуна налаза и мишљења вештака број 2037 од 23.09.2009. године, не може бити доказ на коме се пресуда може заснивати, јер је у то време установа која је обављала вештачење била брисана са листе судских вештака.

Врховни касациони суд изнете наводе захтева браниоца окривљеног К.Б. оцењује као неосноване. Насупрот наводима захтева, Врховни касациони суд налази да су вештаци Д.Р., М.Г. и М.Т.Б., чланови комисије вештака као и Установа у којој су били запослени, „Застава“ Завод за здравствену заштиту радника из Крагујевца, у

време доношења наредбе од стране суда о одређивању вештачења као и допуна вештачења а у вези са критичним догађајем, су се налазили на листи судских вештака као и овлашћена референтна установа за обављање вештачења, у којој су били запослени, па су самим тим могли да се изјасне на примедбе окривљеног и његовог браниоца у изјашњењу достављеном суду 06.04.2015. године као и на главном претресу. Стога је, по оцени овога суда, наведени доказ у целини прибављен у складу са одредбама Законика о кривичном поступку важећим у време када је обављено вештачење те није у супротности са чланом 114. ЗКП о одређивању вештака.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд налази да се захтевом браниоца окривљеног К.Б. наведене пресуде неосновано побијају због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) у вези члана 16. став 1. ЗКП. Што се тиче осталих напред изнетих навода браниоца окривљеног који се односе на цитирани налаз и мишљење комисије вештака и њихове допуне, Врховни касациони суд налази да се истима у суштини оспорава садржина, а не законитост ових доказа, што је у домену чињеничног стања утврђеног у побијаним правноснажним пресудама, који не може бити предмет испитавања по овом ванредном правном леку.

Бранилац окривљеног К.Б. у захтеву истиче да је побијаним пресудама повређен Кривични закон из члана 439. тачка 1) ЗКП и у вези са тим наводи да је делокруг послова окривљеног К.Б., као супервизора главног извођача радова, био стручне природе и односио се само на пројектовање и израду техничке документације и стручни надзор над монтажом постројења и уређаја, те да окривљени ниједним правним актом није био задужен за безбедност радника на градилишту, јер није био шеф градилишта, због чега, према наводима захтева, његово поступање није било у узрочно – последичној вези са наступелом забрањеном последицом.

Изнетим наводима захтева за заштиту законитости, по оцени овога суда, бранилац окривљеног цени изведене доказе током поступка и износи своје чињеничне закључке а везано за постојање узрочне везе између пропуста окривљеног и наступања забрањене последице а који чињенични закључци су другачији од оних утврђених у побијаним пресудама, због чега бранилац окривљеног иако формално истиче повреду Кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, у суштини оспорава оцену изведених доказа и чињенично стање утврђено у побијаним пресудама.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа - судија
Јанко Лазаревић,с.р.